

гръцките книги¹⁾ и изгонването на гръцките свещеници изъ Лѣсковецъ.

Не само лѣсковчанитѣ сж се проявили въ борбитѣ срещу гръцкото духовенство — тѣ сж взимали и живо участие въ всѣко народополезно дѣло и сж служили преданно предъ олтаря на родината. Така, още презъ 1828 г., въ време на „гръцката буна“, лѣсковчани сж взимали участие въ борбата срещу петвѣковния тиранинъ. Въ Кримската война презъ 1853 г. лѣсковчани се записватъ като доброволци въ редоветѣ на руската армия. По времето на „дѣдо Николакевата буна“, когато се образувала чета, подъ водителството на капитанъ Никола, на 31 юлий 1856 година, въ Петропавловския манастиръ се образува цѣла чета отъ лѣсковчани, готови да мратъ за свободата на България; презъ 1862 година отново тукъ се развѣва знамето за свободата, инициативата за което бива донесена отъ Раковски. Лѣсковецъ сжщо е билъ свѣрталище и на дякона Левски, който още въ 1869 година е образувалъ тукъ революционни комитети.

Едва ли има друга околностъ въ България, съ земя по-рационално обработена, така внимателно и грижливо засадена съ различни овощни дръвчета, както Лѣсковския край. Градътъ Лѣсковецъ е заобиколенъ съ около 20,000 декара американски лозя, които даватъ при плодородна година около 4,000,000 литри доброкачествено вино, което не отстъпва на много винарски центрове въ страната. Презъ 1926 год. градътъ бѣ посетенъ отъ чуждестранни фирми за износъ на вина и бѣха изнесени около 400,000 литри вино въ чужбина. Удвоенъ е сжщо износътъ на десертни грозда въ голѣми количества, особено сортътъ „Афузъ-Али“ — едно отъ най-хубавитѣ грозда въ тоя край, което се експедира за Виена и други европейски пазари.

Войнитѣ измѣниха на добрия му икономически напредъкъ и попрѣчиха на жителитѣ му да емигриратъ въ редица чужди държави. Стреснати отъ грозящата ги беднотия обитателитѣ му, нѣкои отъ тѣхъ се изселиха, а други — туриха начало на своето ново икономическо развитие. Така се образува фруктовиятъ пазаръ край Лѣсковецъ, при днешната му гара. Лѣсковчани сж хора на производителния трудъ. За скоро време тѣ схванаха необходимостта отъ подобрене на плодоветѣ и гроздата за износъ. Благоприятниятъ климатъ, земята наоколо и географското положение сж допринесли за разрастването и подобренieto на овощарството и лозарството. Най-рано тукъ зрѣятъ черешитѣ. Следъ черешитѣ — зарзалитѣ и крушитѣ. Прасковитѣ почватъ да зрѣятъ отъ ранно лѣто, до късна есенъ. Тукъ има насадени голѣми градини съ дюли и орѣхи. Обработката на земята

1) Вж. биографията на Н. Д. Козлевъ, сп. „Родна мисъл“, год. III, кн. VII—X стр. 296—339. Плѣвень, 1923 г.